

LEGE SAU HAR?

Bună seara, prieteni. Să știți că sunt bucuros pentru că pot fi din nou aici. Fratele Neville spunea că am întârziat, dar aceasta se datorează faptului că deși ieri am spus că voi evita telefoanele și celelalte lucruri, nu am reușit. Așa se face că acum câteva minute am părăsit al doilea spital la care am fost chemat din cauza urgențelor. Deci, acesta este motivul întârzierii mele.

În seara aceasta, urma să fie printre noi și sora Ruddell, dar nu a putut veni din cauză că este bolnavă. Mie nu-mi place să aud aceasta.

Eu mi-am lăsat la Louisville, verișorul pe care tocmai l-am condus la Hristos. El suferea de o boală îngrozitoare, din cauza căreia putea muri oricând : boala Hodgkin, dar cred că Domnul nostru l-a vindecat în timpul nopții. Și nepotul fratelui Jim Wisheart suferă de aceeași boală și se află la spitalul veteranilor.

Boala Hodgkin merge din cavitatea toracică spre inimă, iar medicii nu pot face nimic împotriva ei, de aceea singura șansă a celor ce-o au, este Dumnezeu.

Deseară va trebui să merg la Milltown, iar Busty Rogers, pe care sunt sigur că vi-l amintiți, vine aici. El este grav bolnav și m-a sunat acasă.

Cred că v-o amintiți și pe micuța Georgie Carter care a fost vindecată cu vreo doisprezece sau paisprezece ani în urmă. Ea a stat pe pat timp de nouă ani și opt luni, iar după ce a fost vindecată, nu a mai zăcut niciodată. Eu m-am rugat pentru ea de două ori. Astfel, într-o seară când mă rugam, Domnul mi-a zis: „Du-te pe drumul spre casa lui Carter, fiindcă Goergie se va face bine!” Atunci, El a venit la mine într-o lumină mică ce strălucea într-un

tufiş. Desigur, voi cunoaşteţi cazul acesta, nu-i așa? De atunci ea nu a mai stat la pat nici măcar pentru o răceală.

Acum, am aflat că ea este pe moarte din cauza unui cancer la piept. Când a aflat că vin, ea s-a dat jos din pat ca să accepte vindecarea, așa că va trebui s-o văd.

Mâine este ultima zi când voi fi aici, fiindcă trebuie să plec. Am o mulțime de invitații din toate părțile, așa că nici nu mai știu ce să fac. Ceea ce știu este că trebuie să fac bine. Da, lucrul cel mai important pe care trebuie să-l facem, după cum a spus și fratele, este să părăsim totul pentru părtășia cu Isus Hristos. Totul! Dacă nu facem aceasta, ajungem să ne supraveghem unul pe altul și ne îndepărtăm de Hristos. Înțelegeți? Cred că cel mai important lucru este să petrec cât mai mult timp în părtășie cu El, pentru că atunci pot să-i ajut și pe alții. Este adevărat?

Mă bucur că pot să fiu printre voi, în această adunare micuță de rugăciune. Am uitat să spun despre ce vom învăța în seara aceasta. Venind înapoi, la lumina din mașină am ales ceva ce am mai parcurs cu puțin timp în urmă, la școala duminicală. Este vorba de Cartea Evreilor.

Cred că ultima dată când am învățat aici, la școala duminicală, a fost din Evrei zece.. Aceasta s-a întâmplat chiar înainte de a pleca peste ocean. Îmi amintesc că atunci mi-am însemnat versetul 19 și am spus că rămâne pentru duminica următoare, dar nu am reușit să mai prind altă duminică aici. Astfel, ne vom începe lecția de acolo.

Domnul să vă binecuvânteze.

O doamnă tocmai mi-a spus că un vechi prieten de-al meu este în spital și a fost operat, iar Gene mi-a spus că fratele Slaughter este internat pentru

a doua oară.

Peste tot în jur este numai boală. Parcă nu se mai termină. Voi știți că eu m-am gândit la Moise, care a condus copiii lui Israel prin pustie. Acolo erau cam două milioane de oameni, tineri și bătrâni. Totuși, ei au umblat timp de patruzeci de ani, prin pustie, fără ajutorul sanitar pe care-l avem astăzi. V-ați gândit vreodată câți copii se nășteau într-o singură noapte, la două milioane de oameni? Pe lângă aceasta, printre ei erau ologi și tot felul de oameni pe care el i-a dus în pustie sub călăuzirea lui Dumnezeu.

Oh, iar când au ieșit din pustie, nu era nici măcar un bolnav printre ei! N-ați vrea să priviți în seara aceasta în trusa lui Moise, ca să vedeți ce avea acolo de îi ținea sănătoși pe toți? Vreți? Dacă vreți, vă pot arăta.

Pentru aceasta, ne vom întoarce în Exod și vom privi direct în trusa lui. Priviți! Iată ce prescripție le făcea Moise, când era pe cale să se nască un copil, sau când cineva avea apendicită sau TBC: *„Eu sunt Domnul care te vindecă.”* (Exod 15.26b).

Acesta este singurul lucru pe care îl avea, dar cred că ere suficient, nu-i așa?

Moise spunea: „Domnul este Cel care te vindecă!”, apoi se ruga pentru cel bolnav, și acela se vindeca.

Și știți ce s-a mai întâmplat în timpul călătoriei prin pustie? Ei n-au avut nevoie de papuci noi, iar hainele nu li s-au învechit. Vă dați seama? Patruzeci de ani în pustie cu o singură prescripție: *„Eu sunt Domnul, care te vindecă de toate bolile tale.”*

El a făcut-o pentru că ei L-au crezut pe Cuvânt, iar aceasta i-a eliberat de orice boală. Să nu uitați că ei învățaseră o mulțime de lucruri de la egipteni, care erau foarte avansați în medicină. Noi astăzi nu avem doctori atât de deștepți, ceea ce dovedește că știința noastră nu a ajuns încă la nivelul lor.

Cu câteva zile în urmă, am vizitat Egiptul și am putut vedea cât este de mare Sfinxul. Oh, și piramidele acelea! Păi, ei au ridicat blocurile acelea mari de piatră, unul singur cântărind câteva tone! Sunt blocuri de piatră mari cât tabernacolul acesta, iar cu știința de astăzi, noi nu putem nici măcar să le mișcăm din loc. Cum au construit ei, Sfinxul? Vedeți, erau un popor inteligent și dețineau secrete pe care noi nu le cunoaștem încă. Poate și noi avem inteligența lor, dar nu am ajuns până la cunoștința lor.

Din punct de vedere geografic, piramida aceea este atât de perfect amplasată, încât se află chiar în centrul pământului, așa că indiferent unde este soarele, nu este nici o umbră în jurul ei. Oh, iar înăuntrul ei au găsit Biblia! Da, ea este la fel ca Biblia de aici, după măsurători conținând Evanghelia și toate lucrurile pe care le avem în ea. Enoh a pus-o acolo cu ani și ani înainte de potop.

Dumnezeu a scris trei Biblii, pentru că El face totul în trei. Astfel, avem trei Biblii și trei venituri ale lui Hristos, trei lucrări ale harului, trei arătări ale Dumnezeirii, etc. Vedeți?

Priviți!

Isus a fost o dată aici, este adevărat? Sigur că da. El a venit ca să-și răscumpere Mireasa. Apoi vine a doua oară, ca s-o ia cu El sus în slavă, iar a treia oară vine ca Împărat cu Împărăteasa Sa.

De

asemenea, sunt trei descoperiri sau arătări ale lui Dumnezeu. Odată, Dumnezeu S-a arătat ca Tată, când a călăuzit copiii lui Israel; apoi S-a arătat în Fiul, în Domnul Isus Hristos, iar a treia oară o face acum, prin Duhul Sfânt în noi. Vedeți? Trei manifestări. O, cât îmi place aceasta!

Dacă va fi

cu voia Domnului, aş vrea să țin o trezire aici, în Tabernacol. Câți din voi își mai amintesc cum obișnuiam să luăm, de exemplu, cartea Exodului și să vorbim despre ea luni și luni de zile? Odată am ajuns la Iov și nu-mi venea să-l mai las. Știți ce mi-a scris o doamnă?

„Frate

Branham, când ai de gând să-l cobori pe Iov de pe grămada de cenușă?” Am stat foarte mult la subiectul acesta, arătând cum l-au părăsit prietenii și cum s-a umplut și de bube. Mi-a fost tare milă de bietul om!

Apoi am

arătat cum S-a întors Domnul și l-a binecuvântat pentru că a trăit cum a știut mai bine sub jertfa arderii de tot. Aceasta era tot ce știa să facă: să-și mărturisească păcatele și să aducă arderi de tot. Iov aducea jertfe și pentru copiii săi, căci își zicea: „*Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor.*” (Iov 1.5).

El a fost

un tată bun, de aceea, la sfârșitul încercării, Dumnezeu i-a dat înapoi toți copiii lui. Ați știut aceasta? Și cum i-a primit înapoi? Amintiți-vă că El i-a dat totul în dublă măsură. Astfel, dacă la început a avut un anumit număr de vite, Domnul i le-a dublat; i-a dublat numărul oilor și al măgarilor și la fel a făcut cu copiii. Eu nu știu câți copii a avut la început, dar El i-a dat același număr de fii și fiice. Este adevărat?

Vedeți?

Dumnezeu i-a dat dublu toate lucrurile de aici, iar în locul fiilor și a fiicelor care au murit, i-a dat alții: același număr. Ați observat vreodată unde erau fiii și fiicele lui? Îl așteptau în slavă. Vedeți, Domnul i i-a dat pe toți, nu s-a pierdut nici unul. O, Doamne! Aceasta valorează totul, nu-i așa? Desigur.

Acum vom

lua **cartea Evreilor**, fiindcă Pavel desparte aici Legea de har. Poate vom citi **primele două versete de la începutul capitolului zece**, apoi vom continua **de la versetul nouăsprezece**. Să vedem:

***„În adevăr, Legea,
care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor,
nu
poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an,
să
facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.”***

Aici, Pavel

spune că Legea veche a fost o umbră a lucrurilor noi care urmau să vină. Dacă mergeți spre perete sau dacă aveți lumina în spatele vostru, veți vedea că umbra merge înaintea voastră. Dacă stați cu fața către soare, umbra va fi în spatele vostru.

Acum

observați ce spune aici: „Legea...
are umbra bunurilor viitoare.” Vedeți,
ea este doar o umbră.

Privind la

vechea Lege, Pavel încerca să arate că tăierea împrejur în carne, a bărbaților, era un tip spre tăierea împrejur a

inimii, lucru care se face în timpul acesta prin Duhul Sfânt.

Ei au ținut

Legile care erau scrise pe table de piatră, în timp ce în zilele din urmă, Dumnezeu Și-a scris poruncile pe tablele de carne ale inimilor noastre.

Singurul

scop al Legii era să arate ce este bine și ce este rău: „*Să nu furi!*” Ei trebuiau să vadă acea poruncă scrisă, Legea fiind un îndrumător.

Până când? Până când avea să vină împăcarea, căci dacă nu este lege, nu este nici păcat. Cum vine aceasta?

De exemplu,

dacă în orașul acesta nu ar fi o lege care să spună că nu ai voie să treci pe culoarea roșie a semaforului, ai putea trece și nu ai face nimic rău, pentru că nu este o lege care să interzică aceasta.

Înseamnă că

Legea a scos păcatul în evidență. Ei au făcut toate acele lucruri și înainte de darea Legii și nu au fost păcat pentru că încă nu era o lege care să spună că erau păcat, dar când a venit Legea, ea a fost un îndrumător până la venirea desăvârșirii.

Problema

este că omul a încercat întotdeauna să găsească ceva prin care să se salveze, iar astăzi face la fel.

Săptămâna

trecută când am fost în India, am văzut oameni complet orbi din cauză că au privit la soare în încercarea de a găsi pace pentru sufletele lor. Unii aveau unghiile încovoiate, crescute până spre interiorul palmei, și spuneau că nu

și-au lăsat mâinile jos de patruzeci de ani, timp în care au încercat să găsească pacea. Alții, aveau tălpile arse din cauză că umblaseră pe cărbuni aprinși, încercând să găsească pacea; să-i liniștească pe zeii lor. Umblau pe sticlă spartă și pe cioburi, încercând să găsească pacea, dar nu puteau să ajungă la ea deoarece totul era idolatrie.

În vechime,

Dumnezeu a așezat Legea ca un îndrumător care trebuia să le arate oamenilor ce era păcat, dar ea nu putea îndepărta păcatul. Înțelegeți? Ea numai îl scotea în evidență.

Astfel,

când își făcea Legea prezența, păcatul era descoperit, deoarece se spunea: „Să nu furi, să nu curvești, să nu minți”, etc. Oamenii făcuseră și înainte aceste lucruri, dar atunci nu fuseseră socotite păcat, deoarece nu era o lege împotriva lor. Dar când a venit Legea, l-a făcut pe om să-și dea seama că nu putea minți, fura sau curvi, pentru că era păcat. Dar ea nu îndepărta păcatul, ci doar îl făcea cunoscut omului.

Dar când a

venit Hristos, El a venit ca să ia păcatul. Singurul lucru pe care-l făcea Legea era să arate că va veni Cineva nevinovat care va trebui să moară pentru vina noastră.

Legea a

început în grădina Eden. Apoi, ei au jertfit o oaie, un berbec sau altceva, iar sângele l-au pus pe altar, ca un înlocuitor, ca o acoperire, dar jertfele acelea nu au putut să îndepărteze păcatul, deoarece sângele animalelor nu avea destulă putere ca să facă ispășirea pentru viața oamenilor, și aceasta pentru că viața omului este mai presus decât viața animalului.

Noi suntem

diferiți, dar indiferent dacă suntem albi, galbeni, roșii, negri sau de altă culoare, toți ne tragem din același strămoș. Dacă ați merge în Africa și l-ați lua de acolo pe cel mai negru om pe care l-ați găsi și l-ați aduce la un om alb care este bolnav, el i-ar putea dona sânge, deoarece sângele lui este la fel ca sângele oricărui alt om. Sau ați putea merge în China și să luați cel mai galben om din țară: el ar avea același sânge. De ce? Pentru că Dumnezeu i-a făcut pe toți oamenii dintr-un singur sânge.

Dar nu există nici un sânge de animal care să se poată asemăna cu sângele uman. Așa este. Animalele au sânge diferit, dar oamenii au același sânge. Copiii de astăzi sunt învățați în școli că noi am evoluat din viața animală, dar nu este adevărat! Dacă ar fi așa, înseamnă că animalul ar putea să-i doneze sânge omului, dar așa ceva nu este posibil.

De exemplu, unele animale cum ar fi de exemplu șarpele, au sânge rece. La fel este peștele. Ursul, căprioara, cerbul sau calul, sunt diferiți; nici unul nu poate să-i dea sânge celuilalt, pentru că sunt diferiți, dar ființele umane sunt toate la fel.

Deci, aducerea ca jertfă a sângelui animal era doar un înlocuitor sub Lege, până când avea să vină Hristos, care nu S-a născut prin sex. Nici un bărbat de pe pământ nu a fost tatăl Lui, iar mama Sa a fost o fată fecioară, cam de optsprezece ani, care a fost umbrată de Duhul Sfânt. Astfel, Tatăl Lui a fost Dumnezeu însuși, care a creat o celulă de sânge în pântecul Mariei. Da, chiar Cel care a vorbit Cuvântul și astfel a adus lumea la existență.

Cred că vă mai amintiți că noi am vorbit despre aceasta duminică. Astfel, știm că atunci când Dumnezeu spune ceva, așa trebuie să fie! Nu există nimic care să-L oprească să facă ceea ce a spus.

Astfel,

Dumnezeu a zis: „Să fie...”, și totul a trebuit să fie așa. Ce este Cuvântul? Un gând exprimat. Deci, Dumnezeu S-a gândit, iar când a exprimat ceea ce a gândit, a venit la suprafață Cuvântul.

Când

posedăm în inimile noastre credința în Dumnezeu, noi putem vedea clar. Astfel, dacă exprimăm ceea ce gândim, va veni la existență prin credință, deoarece în noi este gândul lui Hristos. Aceasta face să aibă loc vindecările. Oh, iar când aveți acea descoperire desăvârșită, știți cum să umblați! Așa este, pentru că aceasta este umblarea creștinului.

Când a

venit Isus care era Dumnezeu însuși arătat în trup, Sângele Lui nu a fost sângele unui om, ci era Sânge divin. De ce? Pentru că acea celulă de sânge a fost creată de Dumnezeu însuși.

O celulă

conține mii de germeni, acele celule mici de sânge unindu-se. Aceasta este în cazul omului, dar în situația aceasta, celula de Sânge a fost creată de Dumnezeu însuși, fără aportul niciunui om. Astfel, a venit la suprafață propriul Său Fiu, Isus Hristos, în care a locuit Dumnezeu însuși în plinătate, făcându-Se Emanuel pe pământ.

Aceasta

trebuie să credeți voi ca să fiți mântuiți! Isus nu trebuia să moară la Calvar, dar a făcut-o de bună voie, din dragoste pentru semenii Săi. Da, El Și-a vărsat Sângele de bună voie, luând asupra Sa păcatele lumii. Nu a făcut-o pentru că eu sunt bun, nici pentru ceea ce știu să fac, ci pentru că El este bun. Eu n-aș putea fi niciodată îndeajuns de bun ca să-o fac, și nici voi.

Astfel,

dacă faceți vreodată ceva, este pentru că stați pe meritele lui Isus Hristos. Vă spun aceasta pentru că nu este nimic altceva ce ați putea face.

Dumnezeu a

transferat toate păcatele noastre asupra Lui și El a murit, iar pentru că a murit ca păcătos, Biblia spune că sufletul Lui S-a dus în iad. Așa este. Iar acolo a predicat sufletelor aflate în închisoare, celor care nu s-au pocăit în zilele lui Noe. Dar nu era cu putință ca El să lase ca trupul Lui să vadă putrezirea și nici ca sufletul Lui să rămână în iad, așa că în a treia zi a înviat pentru neprihănirea noastră, arătându-ne că dacă Îl mărturisim prin credință și suntem născuți din nou din Duhul Sfânt, atunci pe cât este de sigur că El a înviat din morți, este sigur că și noi vom învia la a doua Sa venire.

O, ce

nădejde desăvârșită! O asemenea nădejde nu poate fi clătinată nici de toți demonii din iad!

Privind în

jur, vedem aceste religii arătându-și frumusețea, pentru că religia budistă este o religie frumoasă, și la fel cea hindusă, dar ele sunt fără viață, fraților. Unde este viața? În sânge. Viața este în sânge, și Singurul care a putut să aducă și să verse adevăratul Sânge, a fost El, pentru că Acela era Sângele lui Dumnezeu. Da, El a vărsat Acel Sânge ca să ne răscumpere pe mine și pe tine.

Noi primim

mântuirea prin Isus Hristos, prin ceea ce a făcut El la Calvar pentru noi. Astfel, indiferent cât de jos ajungem, cât de imorali și de stricați, când privim la Calvar cu inimă sinceră și ne mărturisim păcatele, aceasta este totul. Atunci mărturisirea va curge din tine, iar Dumnezeu este obligat să-ți răspundă. Așa este. Oh, când mă gândesc la aceasta!

Mă gândesc

la Pavel. Zilele trecute am fost în locul unde i-au tăiat capul și l-au aruncat într-un șanț. Pe când se pregăteau să-l ucidă, Pavel a spus: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

... mulțumiri fie aduse

lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15.55,57).

O, pe aceasta se odihnea
credința lui și despre aceasta îmi place să vorbesc!

Ascultați-mă, fiindcă

unii dintre voi sunteți tineri și în putere, așa că s-ar putea să nu știți ce înseamnă aceasta, dar stați să ajungeți la spital, iar doctorul să vă spună că mai aveți de trăit doar două zile sau două minute! O, frate, atunci Îl vei căuta cu toată ființa ta, fiindcă ce valoare mai are atunci toată lumea aceasta? Ce mai este viața ta?

Așteptați să vă

încărunțească părul, și atunci vă veți da seama că stați în fața veșniciei. Așteptați până când acest suflet care trăiește înăuntrul vostru, iese afară ca un dinte extras și pornește undeva spre necunoscut!

Este bine să vă gândiți

acum la aceasta, fiindcă s-ar putea să fiți apucați într-atât (fratele Branham pocnește din degete), fără să mai aveți șansa să vă pocăiți! Puneți-vă deci, chiar acum în rânduială!

Poporul american nu are

nici o scuză, pentru că păgânii din Africa și din India se vor ridica la judecată și vor osândi această generație, pentru că noi am avut Lumina Evangheliei, bisericile și binecuvântările Sale, dar am refuzat să le acceptăm.

Aceasta este problema, prieteni. Știu că sunt dur în ceea ce spun, dar o fac pentru binele vostru, pentru că trebuie să pășiți!

Priviți acum ce oferea Legea. Să deschidem pentru aceasta la capitolul 11 din Evrei. Priviți ce a făcut Daniel sub Lege; priviți ce a făcut Enoh sau Moise. Oh, și dacă ei care trăiau doar în umbra Legământului, au umblat așa, ce s-ar cuveni să facă Biserica creștină de astăzi care are realitatea învierii Domnului Isus Hristos? Unde stăm noi în seara aceasta, prieteni?

Fiecare creștin ar trebui să se încheie la armură, pentru că Biblia spune: „...*luați toată armătura lui Dumnezeu...*” (Efeseni 6.13). Fiți siguri că aveți platoșa, coiful și scutul! Fiți siguri că le aveți și pe toate celelalte, pentru că Pavel ne aseamănă cu un soldat care merge la luptă.

Prieteni, când vin uneltirile vrăjmașului, puneți-vă scutul și mergeți să-l întâmpinați.

Acum, dacă Legea putea să aducă toate acestea, ce ar trebui să producă în noi realitatea Sângelui lui Isus Hristos? Când o literă moartă putea aduce aceasta, cum este cu Puterea învierii și cu Duhul Domnului Isus Hristos?

S-ar cuveni să venim la biserică cu cel mai mare respect. Ar trebui să intrăm în biserică asemenea unor

sfinți adevărați ai lui Dumnezeu, să mergem și să ne ocupăm locurile în liniște și să avem gândurile îndreptate spre Hristos. Ar trebui să lăsăm deoparte tot ce este lumesc. S-ar putea ca aceste cuvinte să vă taie puțin, dar voi știți că aici este o casă de corectare.

Dacă sunteți, cu adevărat, născuți din nou, inima și gândurile voastre sunt ancorate în El.

Isus a spus: „...*cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică...*” (Ioan 5.24).

Acum, dacă credeți corect și mărturișiți cu buzele voastre, nu înseamnă prea mult, dar dacă credeți din inimă că Isus este Fiul lui Dumnezeu, nu mai puteți trăi ca odinioară. Dacă adevărata Viață care S-a dat la Calvar este în voi, nu mai puteți proceda ca înainte. Dacă însă, ați luat o cale la întâmplare, vă păcăliți singuri pentru că nu veți ajunge nicăieri.

O, Doamne, cât îmi place de mult să predic despre divinitatea supremă a lui Isus Hristos! Dacă puteți realiza Cine era El și ce a făcut pentru voi, inimile voastre se vor deschide și veți dori să aruncați afară tot gunoiul lumii, ca să trăiți numai pentru El!

O, ce Ființă minunată era El! Dacă ați realiza că Dumnezeu însuși a coborât și S-a împărțit pe Sine intrând în inimile voastre!

Atunci când Dumnezeu, Tatăl, a stat deasupra copiilor lui Israel în forma unui nor mare, iar în dimineața aceea S-a coborât pe munte ca să scrie Legea, chiar și un animal trebuia să fie străpuns cu sulița dacă se atingea cumva de munte! El l-a luat pe Moise sus, doar prin

sfințire, în timp ce pe Aaron l-a pus la poalele muntelui ca să-l păzească. O, și când acel Stâlp de Foc S-a așezat pe munte, fulgerele au strălucit și tunetele au cutremurat ținutul, în timp ce s-a lăsat întunericul.

Da, atunci când IaHVeH Dumnezeu, Creatorul veșniciei, S-a așezat pe vârful muntelui pe care-L crease chiar El, norii au explodat producând fulgere, iar tunetele au cutremurat atât de puternic pământul, încât israeliții care stăteau în tabără, cu o jertfă plină de sânge înaintea lor, au strigat îngroziți: „*Să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim!*” (Exod 20.19).

Gândiți-vă la aceasta! Același

Dumnezeu Atotputernic S-a smerit pe Sine și a venit într-un trup de carne, ca să poată fi atins de orice om cu mâna. Nu-i de mirare că El a fost Darul cel mai de preț al cerului. Nu-i de mirare că El a fost Împăratul tuturor împăraților. Când S-a dezbrăcat de slavă, El a venit jos și S-a predat în mâinile oamenilor păcătoși, ca să fie bătut, scuipat, biciuit și atârnat pe cuce ca să moară.

El a spus: „...*Dacă ar fi*

Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar, acum, Împărăția Mea nu este de aici.” (Ioan

18.36). De ce atunci când mulțimea striga: „La moarte cu El! La moarte cu El!”, nu S-a întors să spună: „La moarte cu voi!”? Prieteni, motivul pentru care n-a făcut aceasta este că aceia erau copiii Lui. O, gândiți-vă cum ar fi dacă copiii unui om ar cere sângele tatălui lor?

Dacă copiii mei s-ar ridica și ar

cere sângele meu, n-aș putea spune decât: „*Luați-L!*”

Dacă El ar fi refuzat s-o facă,

aceasta ar fi însemnat pierderea copiilor Săi, a ființei umane, a creației Lui.

Oh, și chiar ei erau cei care cereau sângele Lui! Vă puteți imagina niște copii care cer sângele tatălui lor? Acesta-i motivul pentru care El nu a putut să spună: „Nu!” Dacă ar fi refuzat s-o facă, ei ar fi fost pierduți pentru totdeauna.

Eu mi-aș da de bună voie viața
pentru copiii mei și cred că orice tată gândește la fel.

Vedeți? Proprii Săi copii Îi cereau
Sângele, iar dreptatea Legii cerea tot sânge. Sângele oilor nu era suficient;
nici sângele taurilor nu era suficient, ci era nevoie de Sângele lui Dumnezeu
însuși.

Acesta este motivul pentru care
Dumnezeu S-a făcut trup și a locuit pe pământ. Dumnezeul acela mare care tunase
pe vârful muntelui, era acum aici, în trup de carne. În felul acesta a curățit
El calea ca să poată veni să trăiască în inimile voastre. Da, același Duh care
a tunat pe Muntele Sinai, trăiește acum în inima omului.

Păi, aceasta ar trebui să facă
orice inimă să sară în sus!

În primele versete din acest
capitol, Pavel arată cum Legea a preumbrit harul, și cum Vechiul Testament este
o umbră pentru Noul Testament. Noi am trecut prin aceasta la școala duminicală.

Omul a păcătuit. Să zicem că a furat,
a comis adulter sau a călcat Sabatul. Pentru călcarea poruncii, el trebuia să
ia un miel și să-l ducă la preoți, iar aceștia trebuiau să-l verifice ca să nu
aibă nici un cusur. Fiți atenți la însemnătatea de aici! Mielul trebuia să fie
fără cusur, deși trebuia adus ca jertfă pentru o persoană vinovată. Amin.

Nădăduiesc că înțelegeți.

Îmi amintesc de o povestioară. Nu știu dacă v-am spus-o vreodată, pentru că este o poveste imaginară.

Sub Lege, dacă o iapă avea un mânz, iar acesta avea o meteahnă, știți voi: dacă avea urechile lăsate în jos, genunchii ieșiți în afară sau ochii încrucișați, ei bine, dacă s-ar fi putut vedea, acel mânz și-ar fi zis: „O, vai, când mă va vedea stăpânul, mă va ucide pentru că nu sunt vrednic să trăiesc! O, cât arăt de groaznic!” Dar dacă mama lui ar fi putut să vorbească, i-ar fi spus: „Stai puțin, scumpule! Tu poți trăi pentru că ești întâiul născut și ai dreptul să fii răscumpărat. Când va veni stăpânul și te va vedea, va trebui să mergă și să ia un miel fără cusur, pe care îl va omorî pentru ca tu, un mânz oribil, să poți trăi!”

Vedeți, preotul nu a văzut niciodată mânzul acela; el a văzut doar mielul. Și nu se punea problema ca mânzul acela să fie perfect, ci mielul trebuia să fie fără cusur.

O, cred că înțelegeți! Nu contează dacă ești destul de bun ca să fii creștin sau nu, ci este important că El este Cel care a fost destul de bun. Dacă Dumnezeu L-a acceptat și Legământul S-a făcut în Sângele Său, Dumnezeu nu te mai vede pe tine, ci vede doar Mielul. O, Doamne!

Atunci, mânzul acela micuț putea să-și ridice coada, să alerge și să sară pe câmp, să se bucure pentru că avea să trăiască. Dar vedeți? Era nevoie ca cineva nevinovat și fără cusur, să moară pentru cel vinovat și cu cusur.

Eu, William Branham, am fost la fel

ca mînzul acela. Nu am fost cu nimic mai bun și nu am fost vrednic să trăiesc, ci ar fi trebuit să merg în iad, pentru că m-am născut în păcat și nimic bun nu era în mine. Acesta este adevărul! Dar într-o zi L-am acceptat pe El. Aleluia! Când Dumnezeu a privit la Hristos, care a luat locul meu, El nu m-a mai văzut pe mine, ci Îl vede pe Cel desăvârșit.

Prieteni, câtă vreme sunt în El, eu sunt desăvârșit. Nu prin mine însumi, pentru că în mine nu este nimic bun, ci prin desăvârșirea Lui. De aceea, Isus nu a greșit atunci când a spus: „*Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.*” (Matei 5.48).

Cum ar putea fi desăvârșită o ființă umană? Prin credința în Cel desăvârșit pe care se odihnește nădejdea ei, fiindcă zice: „El a plătit prețul pentru mine!”

Păi, aceasta ne face pe toți să strigăm, nu-i așa? Eu cred în experiența de modă veche care te face să strigi. Da, domnilor!

Dacă copiii primesc vitaminele potrivite se simt întotdeauna bine. Cred că știți ce vreau să spun. Noi avem nevoie de câteva Vitamine duhovnicești în bisericile de astăzi. Nu credeți și voi aceasta?

Aceasta îmi amintește că odată era un fermier care avea tot felul de utilaje agricole cu care putea lucra, însă era prea leneș ca să-și lucreze pământul, și din cauza aceasta i s-a umplut de buruieni, iar când a venit toamna, tot ce a putut face a fost să taie buruienile și să le ducă în hambar.

În apropiere locuia un alt fermier care nu avea un hambar atât de mare ca și celălalt, dar era harnic și isteț. El a muncit din greu pentru că voia să adune hrană pentru animalele lui, iar toamna și-a pus în hambar trifoi și lucernă.

În fiecare din cele două ferme erau viței născuți în anul acela doar că, deși avea un hambar frumos, vițelul din prima fermă trebuia să mănânce buruieni, pe când celălalt, deși nu avea un hambar frumos, avea mâncare din belșug.

Acest tablou îmi aduce în față imaginea bisericilor. Ați văzut, desigur, cât sunt de mari și de înalte, cu orgă de mii de dolari și cu scaune plușate, dar găsești ceva hrană duhovnicească acolo? S-ar putea să mergi undeva, la o biserică neînsemnată și acolo să găsești o mulțime de Vitamine duhovnicești, pe când în acele biserici mari și frumoase, mori de foame. Dumnezeu trimite aceste Vitamine ca să-ți învioreze duhul. Aceasta este predicarea Evangheliei. Aleluia! Dacă aceasta nu poate înviora biserica, nu este nimic care s-o poată face, deoarece *„credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”* (Romani 10.17).

Când aud că Isus a murit pentru mine, eu spun: „Slavă lui Dumnezeu, aceasta-i tot. Eu sunt în siguranță pentru că sunt ascuns în El.” El m-a acceptat. Desigur. M-a ales, și nu numai pe mine, ci și pe voi, pe fiecare din cei aflați aici, care sunteți creștini. Isus v-a ales și sunteți ai Lui; Îi aparțineți.

Când a venit primăvara și a fost lăsat afară, vițelul care s-a hrănit cu hrana dată din hambarul cel mare și frumos, era foste slăbit. Sărmanul de el abia putea să umble, pentru că toată iarna a mâncat numai buruieni.

Dar și celălalt fermier și-a lăsat vițelul afară. O, acela era atât de gras și de frumos! Păi, era într-o formă cât se poate de bună, așa că imediat ce s-a văzut afară, a început să sară în sus și-n jos. Da, el zburda voios pentru că se simțea foarte bine.

Vițelul care avea grajdul mare și frumos a privit spre acesta și a zis: „Vai, vai, ce fanatism! Ce fanatism!”

Micuțul celălalt se simțea bine, așa că nu era de mirare că zburda și sărea. El era gras și se simțea bine.

Așa este și omul care primește cu adevărat Vitaminele duhovnicești. El a mers la Casa Domnului și, pentru că sufletul lui s-a hrănit cu Cuvântul lui Dumnezeu, știe pe ce stă. Toate superstițiile vechi s-au dus, închinarea drăcească și toate celelalte lucruri s-au pulberat pentru că acum poate vedea că Isus Hristos a murit în locul lui; a murit în locul meu, luându-ne locul la Calvar.

Pavel spune că atunci când închinătorul Vechi Testamentar făcea ceva rău, trebuia să aducă un miel. Preotul îl verifica să vadă dacă era fără cusur, după care îl pune pe altarul de jertfă. Omul care a păcătuit, spunea: „Am furat. Știu că sunt vrednic de moarte pentru că Dumnezeu mi-a poruncit să nu fur, și am făcut-o. Acum, îmi pun mâinile peste mielul acesta și mărturisesc că am furat. Știu că trebuie să mor, dar este ceva care va muri pentru păcatul meu. Îmi pun mâinile pe capul acestui micuț nevinovat și spun: „Doamne Dumnezeule, îmi pare rău că am furat. Îmi mărturisesc greșeala și promit că nu o voi mai face niciodată. Te rog să mă primești, pentru că aduc pentru viața mea, viața acestui miel care va muri în locul meu.”

După ce spunea aceste cuvinte, preotul lua un cuțit mare și tăia gâtul mielului, care se zbătea și murea, în timp ce

toată lâna i

se umplea de sânge. El își lăsa capul într-o parte și murea. Aceasta era tot. După aceea, numele acelui om era scris jos și pus în chivot, ca mărturie că a venit și și-a mărturisit păcatul. Dacă săvârșea același păcat în cursul unui an, și venea să-l mărturisească pentru a doua oară, omul trebuia să moară împreună cu mielul lui. Aceasta era în Vechiul Testament. Indiferent ce faptă ar fi făcut, în inima acelui om nu avea loc nici o schimbare. El aducea jertfa cerută, dar când pleca, era la fel de păcătos ca atunci când venise, deoarece tot ce făcea era să răspundă cerinței impuse de Lege.

Jertfa aceea nu putea să schimbe

inima lui, de aceea, tot ce știa el, era că este greșit pentru că așa spunea Legea, și că mielul acela nevinovat a murit în locul lui.

Ați văzut ce fel de sânge era

acela? Sânge de animal. Dar viața unui animal nu poate fi adusă în locul vieții umane, nu poate șterge păcatul, ci doar îl acoperă. Sigur că da.

Dar când a venit Isus, nu a fost

numai o viață umană, ci Propria Viață a lui Dumnezeu a fost pusă în Sângele Lui.

Acum, noi vedem că greșim și

spunem: „O, am făcut ceva rău! Am păcătuțit, dar vin la altar, Doamne, și privesc prin credință spre Jertfă, îmi pun mâinile pe capul lui Isus și zic:

„Dumnezeule scump, știi că sunt un păcătos și că plata păcatului este moartea. Știu că dacă fac răul, trebuie să mor pentru că nu pot veni așa în Prezența Ta, ci voi fi pedepsit la chinul veșnic. Sunt greșit, Tată, dar doresc să fiu găsit drept, pentru că nu vreau să mor.”

Deci, eu îmi pun mâinile pe capul

Său, deoarece Viața Lui a fost luată pentru viața mea, iar deosebirea dintre mine și închinătorul Vechi Testamentar este că atunci când plec de la altar,

inima mea este total schimbată.

Omul care a mers sub Lege, sub sângele animalului, nu putea primi o inimă înnoită, pentru că sângele, viața unui animal nu se compară cu viața umană. Animalul nu poate da sânge uman, pentru că viața lui este diferită. El are viață, dar nu are suflet; este o ființă vie, dar fără suflet.

Ce este sufletul? Natura duhului.

Sufletul lui Hristos nu a fost lăsat în iad, ci a fost luat sus. Când Dumnezeu L-a dus la Calvar, Sângele Lui era în acel Om. El a stat cu capul plecat, cu coroana de spini înfiptă în frunte, iar în timp ce sângele îi șiroia pe față și se scurgea pe buclele care-l cădeau pe umeri, a strigat într-o limbă necunoscută: „*Eli, Eli, lama sabactani*”, adică: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Matei 27.46). Acela era Mielul! El este Nevinovatul care a murit pentru ca eu, un nevrednic, să pot fi îndreptat și să pot avea dreptul la Viață.

Prieteni, voi sunteți cei nevrednici pentru care a murit Mielul, de aceea, veniți aici sus și puneți-vă mâinile pe El; mărturișiți-vă păcatele și căiți-vă pentru ele, fiindcă atunci Dumnezeu vă va da o confirmare, o dovadă că v-a primit: botezul cu Duhul Sfânt.

El S-a dat o singură dată ca Jertfă pentru păcat! Înainte, închinătorul venea în fiecare an să-și aducă jertfa, dar întotdeauna când pleca de acolo, avea în inimă aceeași dorință pentru păcat. Dar El a adus o singură Jertfă: pe Sine însuși, iar prin această Jertfă, orice păcat și orice dorință pentru păcat a fost îndepărtată din inima omului. Astfel, acum, omul poate sta fără nici un cusur înaintea lui Dumnezeu, dar nu prin ceea ce a făcut el, ci prin ceea ce a făcut Isus pentru el. Tot ce a făcut omul, a fost să accepte Jertfa Domnului Isus Hristos.

O, ce lucru minunat, prieteni!

Să citim versetul 19:

„Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt...” (Evrei 10.19).

Locul preasfânt este numit și Sfânta Sfintelor. Marele Preot intra acolo o dată pe an, iar primul lucru care trebuia făcut, era să fie stropit el însuși cu sânge. Chivotul se afla după perdea, iar marele preot trebuia să fie uns cu parfum făcut din trandafirul Saronului. Nu cu un alt parfum, ci doar cu acela.

Știați că Isus a fost numit și Trandafirul din Saron? Dar El a fost numit și Crinul din Vale, este adevărat? Știe cineva ce este opiul? Este un fel de drog care alină durerile. De unde se extrage? Din crin.

Când oamenii sunt grav bolnavi, iar durerile sunt atât de cumplite încât aproape că-și ies din minți, li se face o injecție cu opiu, pentru că aceasta îi liniștește. Aceasta se întâmplă firește, dar duhovnicește, Crinul din Vale este Isus. Astfel, când ajungi într-un punct în care simți că nu mai poți și când viața aceasta nu mai înseamnă nimic pentru tine, Dumnezeu are pregătită o Injecție cu Opiul luat din Crinul din Vale, care îți ia toate necazurile și problemele, și le duce. Atunci nu mai trebuie să bei ca să-ți uiți necazurile, pentru că dacă procedezi așa, când te trezești din beție sunt tot acolo, dar dacă iei o gură de Opiu din Crinul din Vale, toate problemele și necazurile se vor termina pentru totdeauna.

Atunci nu mai contează nimic:

necazurile pot veni sau pleca; atunci, fie că trăiești fie că mori, orice s-ar întâmpla, nu există nimic care se te poată despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul nostru. Creștinilor nu li s-a promis un pat cu flori, ci li s-a promis suficient har pentru orice nevoie vor avea. Amin. Astfel, atunci când sunt obosit și împovărat, când văd că se întâmplă una sau alta, privirea mea este îndreptată spre Crinul din Vale.

Acum, ce face Parfumul acela? De exemplu, femeile se dau cu parfum ca să miroasă frumos, în timp ce bărbații folosesc tot felul de loțiuni pentru ras. Dacă dați cu așa ceva pe voi, toate celelalte mirosuri sunt îndepărtate.

Dacă stați în prezența unui om căruia îi miroase trupul, rolul parfumului este să îndepărteze acel miros, astfel încât să puteți suporta prezența lui.

Și săpunul are un miros plăcut, iar oamenii îl folosesc ca să îndepărteze mirosurile neplăcute. Amin. Acum mă simt bine.

Vedeți, Isus era Trandafirul din Saron, iar El l-a oferit lui Dumnezeu un miros plăcut.

Prieteni, ce facem atunci când devenim de nesuportat înaintea lui Dumnezeu, scuzați expresia, când puțim atât de tare din pricina păcatelor și a celorlalte lucruri? Mergem la Calvar. Trandafirul din Saron este o floare minunată, dar ca să poți scoate parfumul din el, trebuie să-l zdrobești; ei îl zdrobesc și astfel scot parfumul lui afară.

Vedeți? Când a fost pe pământ,
Hristos a fost Minunat. El a vindecat bolnavii, a făcut numai binele și a trăit
o Viață desăvârșită, iar Dumnezeu a privit spre El și a zis: „*Acesta este
Fiul Meu Preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.*” (Matei 3.17). El a spus:
„Jertfele voastre au devenit o scârbă înaintea Mea, dar în El Îmi găsesc toată
plăcerea.” Da, Tatăl Își găsește toată plăcerea în El.

Prieteni, pentru ca noi să-l fim
plăcuți lui Dumnezeu, a trebuit să-L zdrobească pe El la Calvar, iar păcatul
acestei lumi a scos afară toată Viața din El. El a murit purtând păcatele lumii
asupra Sa, pentru ca noi să putem fi unși cu Parfumul Trandafirului din Saron.
El a fost și Crinul din Vale, Jertfa de un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu:

*„El era străpuns pentru păcatele
noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre... și prin rănilor Lui suntem
tămăduiți.”* (Isaia 53.5).

Crinul din Valea ne-a dăruit Opiul
Său ca să ne ușureze bolile și durerile. Ce tablou minunat!

Marele preot nu putea intra în
Sfânta Sfintelor decât îmbrăcat cu o anumită îmbrăcămintă, care nu putea fi
făcută de oricine, ci doar de cineva sfânt. Aceasta mi-a venit tocmai acum.

Frate, dacă porți o îmbrăcămintă
bisericească, ar fi bine să te scapi cât mai repede de ea, fiindcă așa nu poți
intra în Sfânta Sfintelor. Îmbrăcămintea purtată de marele preot acolo, trebuia
să fie făcută de o mână sfântă, aleasă și hotărâtă de Dumnezeu.

Astfel, dacă mergi la biserică și
crezi că ești în ordine pentru că faci aceasta, ești greșit. Trebuie să fie o

haină aleasă de Dumnezeu, pentru că aceste cârpe de neprihănire personală nu vor sta în prezența lui Dumnezeu. Haina dată de Dumnezeu pentru credincios, ca să meargă în Sfânta Sfintelor este Duhul Sfânt.

O, aceasta-i bine! Îmi place aceasta. Este ceva nou. Nimeni n-a înghițit așa ceva până acum, dar aceasta este adevărata Vitamină.

Vedeți, este nevoie de Duhul Sfânt.

Priviți pilda nunții fiului de împărat. Toți cei care mergeau la nuntă trebuiau să aibă o anumită îmbrăcăminte, iar unuia, care nu avea acea haină, i s-a spus: „*Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?*” (Matei 22.12). Voi știți pilda aceasta.

În Orient, până astăzi mirele invită pe cine vrea la nunta sa: „*Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis...*” (Ioan 6.44). Vedeți, este alegerea lui Dumnezeu.

Acum fiți atenți. Cel care face invitația, adică mirele, trebuie să dea și hainele de nuntă, pentru că el invită și săraci și bogați. Astfel, pentru ca toți să arate la fel, trebuie să poarte aceleași haine, fie că sunt bogați sau săraci. Ați înțeles?

Când Dumnezeu îi dă Duhul Sfânt unui om sărac, este același Duh Sfânt pe care-L primește și bogatul. Da, toți trebuie să fie la fel, pentru ca nimeni să nu poată spune: „Eu sunt îmbrăcat mai bine!” Este același Sânge, același har, același Duh Sfânt, care vă face pe toți să vă purtați la fel. Și săracul și bogatul trebuie să vină la fel.

Aceasta scoate în evidență pilda.

Acum observați. Hainele erau împărțite la ușă. Omul se oprea la ușă, arăta invitația și ce urma după aceea? Primea o haină, iar după ce o pune pe el, putea intra. Acest lucru se întâmplă și acum în India. Vedeți? Aceasta arăta că omul acela era recunoscut oficial ca nuntaș. El fusese invitat, acceptat și a devenit nuntaș. Amin.

Acum, Dumnezeu Tatăl, Duhul Sfânt, merge afară și vă invită la Cina nunții. Desigur, este problema Mirelui să ofere hainele, și El a făcut-o dându-Și propria viață și împărțindu-Se apoi peste copiii Săi. Astfel, voi veniți la ușă cu invitația primită de la El, iar Isus a spus: „*Eu sunt Ușa...*” (Ioan 10.7).

Deci, când veniți prin Numele lui Isus, voi primiți botezul Duhului Sfânt, este adevărat? Primiți Duhul Sfânt, apoi intrați înăuntru și deveniți un mădular al Său, un membru al Familiei lui Dumnezeu.

Voi ziceți: „Un membru?” Sigur că da.

„Nu un slujitor?” Nu. Tu devii un membru al Familiei Lui, pentru că noi nu suntem slujitori, ci suntem fii și fiice. Noi suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu, membri ai Familiei lui Dumnezeu. Da, chiar dacă locuiesc într-o baracă, eu sunt de Sânge Împărătesc. Aceasta sunteți: un membru al Casei lui Dumnezeu. Aceasta o spune Scriptura, nu eu:

„*Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem...*” (1Ioan 3.1). Vedeți?

După ce marele preot era uns cu mirul acela, trebuia să ia cu sine sângele unui animal, pentru că altfel murea.

Aici vreau să mai spun ceva referitor la îmbrăcămintea lui. Știți ce avea pe marginea mantiei, de jur împrejurul tiviturii? „...*un clopoțel de aur și o rodie, un clopoțel de aur și o rodie, pe toată marginea mantiei, de jur împrejur.*” (Exod 28.34). Iar când intra înăuntru, trebuia să umble într-un anumit fel. Nu putea s-o facă oricum, ci de fiecare dată când pășea, clopoțeii aceia trebuiau să sune într-un anumit fel: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul!”, ceea ce dovedea că era ascultat de Dumnezeu. Amin. Aleluia!

Aceasta este. Dumnezeu te ascultă dacă te apropii așa cum cere El: strigând din toată inima: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeul cel Atotputernic!”

Dacă marele preot încerca să intre în Sfânta Sfintelor și nu era îmbrăcat cum se cerea, murea la ușă; nu mai putea ieși de acolo. Astfel, singurul mod prin care adunarea știa că marele preot trăia, era că la fiecare pas pe care acesta îl făcea, auzeau sunetul clopoțelilor. Numai sunetul clopoțelilor îi încredința că era bine.

Mă întreb dacă nu este și astăzi la fel? Dacă mergi într-o adunare, iar acolo totul este liniștit și tăcut, nu este acesta un semn al morții? Acolo unde este El este gălăgie, deoarece le face cunoscut oamenilor că este viu și răspunde la rugăciunile lor, iar ei se bucură, strigă și îl laudă făcând multă gălăgie.

Oamenii care văd aceasta, spun: Păi, aici este un loc viu, un loc în care El își face prezența.”

Prieteni, când intrăm în Sfânta Sfintelor și pretindem că suntem creștini, acolo trebuie să se audă ceva gălăgie. Prin aceasta nu spun că acolo sunt ceva nonsensuri, ci este ceva real, o adevărată gălăgie.

„Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt

pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său,

și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu,

să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată.

Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.” (Evrei 10.19-23).

O, Doamne, îmi place aceasta, dar cred că trebuie să închei!

Prieteni, când mergem înaintea lui Dumnezeu, să nu o facem zicând: „Mă întreb dacă totul este în

ordine?", iar dacă cineva te întreabă: „Ești creștin?” să nu răspunzi: „Păi, cred că sunt!”, fiindcă nu merge așa.

Crede povestioara pe

care am spus-o și acceptă-L ca să fii născut din nou, apoi pășește înainte cu credință curată, știind că Dumnezeu a făgăduit și El nu poate minți. Spune: „Dumnezeu mi-a făgăduit Viața veșnică, dacă cred în Fiul Său Isus Hristos. Eu am crezut, iar El mi-a dat-o. Am făcut multe greșeli și știu că voi mai face, dar când le fac, Duhul Sfânt mă atenționează imediat că sunt greșit, iar eu mă pocăiesc chiar atunci și spun: „Doamne, iartă-mă, fiindcă n-am vrut să fac lucrul acesta. Ajută-mă și ai milă de mine.”

*„Dacă ne mărturisim
păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe
de orice nelegiuire.” (1Ioan 1.9). Este adevărat? Aleluia.*

Diavolul spune: „Știi
ceva? Trebuia să mergi să faci un lucru și nu te-ai dus! Ai păcătuțit, este
adevărat?”

„Da, dar am mărturisit
aceasta.”

„Stai, să-ți spun...”

„Nu ai ce să-mi spui,
domnule! Credința mea se odihnește pe Cel ce este desăvârșit, iar El mi-a spus
că dacă-mi mărturisesc greșelile, mă va ierta. M-am mărturisit, așa că du-te de
la mine! Orice spui, mă lasă nepăsător! Eu merg înainte.”

Pășește curajos înainte!

Dacă este acolo moartea, pășește înainte prin credință, știind că Dumnezeu a făgăduit că te va învia în ziua de apoi. Da, domnule.

Nu știu dacă v-am spus

sau nu, dar cu câteva zile înainte de a merge peste ocean, încercam să piaptăn puținul păr care mi-a mai rămas, iar soția s-a uitat la mine și mi-a zis:

„Mai bine ți-ai pune una din meșele acelea de păr pe care le-ai primit în California.”

„Dragă, îmi plac foarte mult, dar mi-e rușine să le port,” am răspuns eu.

„Păi, Billy, părul tău este dus!”

„Da, așa este, aleluia!”

„De ce ai spus „aleluia”?”, m-a întrebat ea mirată.

„Pentru că nu am pierdut nici măcar un fir de păr,” i-am răspuns.

„Nu ai pierdut nici un fir de păr?”

„Nu! Vezi tu, draga mea,
eu am îmbătrânit, am aproape patruzeci și cinci de ani, dar pentru mine nu
contează dacă sunt chel sau nu, câtă vreme nu răcesc repede.”

„Dar ai spus că nu ți-ai
pierdut părul.”

„Nu am pierdut, pentru
că Isus a spus că nu ni se va pierde nici măcar un fir de păr.”

„Ce vrei să spui?”

„Scumpo, la înviere voi
fi din nou un bărbat tânăr. Voi fi ca atunci când ne-am căsătorit: cu umerii
drepti, cu părul negru și creț și fără nici o zbârcitură. Atunci voi arăta din
nou așa, ceea ce înseamnă că nu am pierdut nici măcar un fir de păr.”

„Bine, dar unde sunt ele
acum?”

„Am să te întreb ceva,
iar dacă-mi vei răspunde la întrebare, îți voi răspunde și eu. Unde au fost
firele mele de păr înainte ca să le am?”

„Păi, cred că Dumnezeu
a...”

„Vezi? Acolo sunt și
acum. Fiecare vitamină din ele, fiecare celulă de viață din ele, fiecare atom,

totul este în mâna lui Dumnezeu, de aceea nu am pierdut nimic, ci ele sunt în mâna lui Dumnezeu.”

M-am uitat în oglindă și am văzut că ochii îmi slăbesc, sub ei apar pungii, iar fruntea îmi este brăzdată de riduri. De multe ori, abia pot citi din Biblie, iar doctorul mi-a spus: „Ai o vedere bună, dar după ce treci de patruzeci de ani, globul ocular se modifică și ca urmare nu mai poți citi de aproape. Este ceva natural, la fel ca încărunțirea părului.”

M-am uitat la umerii mei... Eu am avut o ținută athletică, dar acum m-am îngrășat și am cam douăzeci de kilograme peste greutatea normală. Am și piciorul plat, așa că merg tare greu. Au apărut o mulțime de junghiuri și de dureri. Ei bine, am îmbătrânit! Asta-i tot.

Eu nu am nevoie de strălucirea pe care am avut-o, dar știu că nu am pierdut nimic din tot ce am avut, pentru că fiecare element care a făcut ca pielea mea să fie tânără, se află încă în mâna lui Dumnezeu.

Eu semăn cu cei din partea mamei, de aceea mi se spune că arăt ca un Haroey. Toți au paralizat. Desigur, vi-l amintiți pe bunicul, fiindcă el a construit biserica de aici. El tremura tot timpul, iar în cele din urmă a paralizat.

Ieri am privit-o și pe mama. Ridurile i s-au adâncit, așa că m-am gândit: „O, Doamne, ai milă de ea!” Apoi mi-am zis: „De câte ori a plâns ea pentru mine, iar acum are paralizie și tremură toată. Dacă voi îmbătrâni, într-o zi voi ajunge la fel ca ea.”

Prieteni, într-o zi,
roțile acestei vieți muritoare se vor opri, iar când se va întâmpla aceasta, eu
voi pleca pe înălțimile Sionului ca să trăiesc un timp acolo. Da, domnilor.

Amintiți-vă ce spune
cântarea despre aceste lucruri viitoare:

Mă așteaptă un mâine
fericit,

Unde porțile de perle
vor fi larg deschise

Și unde voi trece din
această vale a tristeții.

Voi locui pe partea
cealaltă.

Într-o zi, Dumnezeu știe
unde și când,

Roțile vieții muritoare
vor sta pe loc.

Atunci voi merge să
locuiesc pe Muntele Sion.

Leagăna-te încet, dulce
car

Ce ai venit să mă duci
Acasă.

Leagăna-te încet, dulce
car.

Așa este. Poate că
doctorul va intra înăuntru și va spune: „Ei bine, Billy, s-a terminat!”

Eu știu că mă așteaptă
camera aceea întunecată, de aceea, nu vreau să merg ca un laș, ci doresc să fiu
înfășurat în haina neprihănită și să știu că-L cunosc în puterea învierii Lui.
Oh, iar într-o zi când mă va chema, voi ieși dintre cei morți și voi trăi din
nou pentru veșnicie!

Să-L cunoști pe Hristos
înseamnă să cunoști Viața. Așa este. Poate nu cunosc prea bine Alfabetul, dar
doresc să-L cunosc pe Hristos. Așa este. S-ar putea să nu cunosc toată
teologia, dar doresc să-L cunosc pe Hristos. S-ar putea să nu știu nimic despre
președinte, dacă este bun sau rău, dar vreau să-L cunosc pe Hristos. Așa este.

Să-L cunoști pe Hristos
înseamnă Viață. Acesta este motivul pentru care vreau să-L cunosc pe Hristos în
puterea învierii Lui, fiindcă știu că avem un Mare Preot care stă la dreapta
lui Dumnezeu, în măreața slavă, pentru a face mijlocire. Dorința mea este să mă
țin tare de El...

...De curând am fost printre păgâni, am fost în mijlocul a paisprezece religii diferite: cu închinători la șerpi, la vaci și multe altele, și le-am spus:

„Domnilor, ce poate face oricare dintre religiile voastre pentru acest sărman orb?” Bărbatul acela orbise din cauză că era un închinător la soare și timp de douăzeci de ani s-a uitat la soare. I-am întrebat:

„Ce-i poate oferi religia voastră acestui om? Nimic! Doar ceva mistic, ceva care spune: „Poate într-o zi, Mahomed va avea milă de el și îi va salva sufletul.”

Am continuat: „El nu-i poate oferi nimic, dar sângele lui Isus Hristos (Aleluia!), nu-i oferă numai Viața veșnică, ci aici, în prezența voastră, poate să-i dea și vederea.”

Erau prezenți câteva sute de mii de oameni. (Fratele Branham povestește despre campania din India).

Desigur, nu am putut să-i fac pe toți să vadă, pentru că nici nu-i vedeam pe toți, dar am spus: „Vreți să-L acceptați pe Isus Hristos care va face aceasta?”

O mulțime de mâini negre s-au ridicat în semn că o vor face, așa că am spus: „Aduceți-l pe omul acela aici!”

Când a venit, i-am zis: „Domnule, tu ești orb, dar dacă Isus Hristos îți va da vederea, promiți că-L

vei sluji?”

„Da, Îl voi iubi pe Isus
Hristos și nu mă voi mai închina la nici un zeu, ci doar Lui. Dacă îmi va da
vederea, voi ști că a înviat cu adevărat din morți.”

I-am pus mâinile peste
el și am spus: „Dumnezeule iubit, acestea sunt niște mâini păcătoase, dar dacă
ai căuta niște mâini sfinte, cine le-ar avea? Vin înaintea Ta prin credință,
pentru că mi-ai spus s-o fac, și eu cred Cuvântul Tău.

Tată, în timp ce stau
aici, în fața a mii de oameni care se închină la idoli, fă să se știe că Tu
ești Dumnezeul cel viu și adevărat care L-a înviat pe Isus Hristos din morți,
prin faptul că vei da vedere acestui orb.”

Și în timp ce îi curgeau
lacrimile pe obraji, omul a spus: „Pot să văd!”, apoi s-a plimbat de-a lungul
platformei. O, Doamne!

Acesta este harul măreț,

O, ce dulce sună!

El a salvat un nenorocit
ca mine.

Odată eram pierdut
(Afară, la cursele de cai),

Dar am fost găsit.

Eram orb, dar acum văd.

Priviți, fraților,
fiindcă aceasta este religia de modă veche a Duhului Sfânt.

Este harul care mi-a
învățat inima,

Este harul care m-a
eliberat de temeri.

Cât de minunat mi s-a
arătat acel har,

În ceasul când am crezut
întâi.

Când vom fi acolo, zeci
de mii de ani,

Strălucind ca și
soarele.

Nu va mai fi zi fără
să-i cântăm laudă Lui,

Prin multe pericole,
greutăți și ispite

Deja eu am trecut.

Este harul care m-a adus
până aici,

Este harul care mă va
duce mai departe.

O, Doamne, cât Îl
iubesc! Este numai harul Lui, pentru că eu nu aș putea face nimic. Nici eu nu
pot, nici voi nu puteți, dar venim cu toții ca și creștini, mărturisim că nu
suntem vrednici și Îl acceptăm pe El, care a luat locul nostru. Eu știu că pe
cât este de sigur că Dumnezeu L-a înviat pe Hristos, este sigur că m-a înviat
și pe mine împreună cu El. Amin.

El te-a înviat și pe
tine, în același timp cu El, și a făcut aceasta pentru neprihănirea noastră,
iar Biblia spune: *„Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și
chemat, și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți, iar pe
aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.”* (Romani 8.30).
Este adevărat?

În ochii lui Dumnezeu,
eu am fost proslăvit împreună cu Hristos, cu milioane de ani în urmă, când
Cuvântul era cu Dumnezeu, când era gândul Lui. Apoi, Cuvântul S-a manifestat.
Și când El L-a acceptat pe Hristos, m-a acceptat și pe mine în Hristos, de
aceea, eu și voi, toți creștinii care au trăit de-a lungul epocilor, Îl vom iubi
și vom trăi cu Domnul Isus Hristos, Binecuvântatul nostru Răscumpărător.

O, Doamne! Frate

Roberson, aceasta mă face să mă simt un alt om. Nu face citirea Cuvântului o curățire a voastră? Ba da, Cuvântul vă curăță.

Este cum făcea mama pe vremea pusului în borcane. Atunci, mă trimitea afară și mă pune să frec borcanele acelea cu o cârpă, pentru că aveam mâna mică și ajungeam până la fundul lor. Apoi le lua și le steriliza scufundându-le în apă clocotită. Le fierbea cât se putea de bine. Eu nu înțelegeam de ce trebuiau fierte, dar ea voia să îndepărteze orice germen de microb. De ce aceasta? Pentru că dacă rămânea vreun microb, acela acrea tot conținutul borcanului.

De aceasta avem nevoie și noi atunci când venim la Hristos: să ne coborâm atât de jos, încât Duhul Sfânt să poată veni să ne fiarbă și să ne sterilizeze, pentru că atunci Dumnezeu va putea să toarne Duhul Său acolo, și nu va mai fi nici un proces de acrire. Înțelegeți? El Îl pune în inima voastră, iar atunci veți fi dulci tot timpul.

Mama obișnuia să fiarbă toate conservele pe care le făcea. Ați văzut vreodată oalele acelea mari? Se pun afară, pe niște cărămizi, iar sub ele se pun lemne și se face foc. Ea mă trimitea să tai lemne, să le pun dedesubt și să le aprind, iar după o vreme, apa din oală începea să fiarbă.

Când începeau să iasă aburi, eu o întrebam: „Nu sunt gata?”, iar ea îmi răspundea: „Nu, du-te și mai taie lemne.” Mă întorceam plin de transpirație și o întrebam: „Mamă, crezi că-ți vor ajunge?”

„Mai bine du-te și mai adu câteva”, îmi răspundea ea.

Le fierbea până când pocneau, iar atunci spunea că sunt gata. Conținutul borcanelor era atât de fierbinte încât începea să sară în ele. Înțelegeți?

Prieteni, eu cred că la fel a făcut și Dumnezeu cu noi: a fiert toți dracii din noi, până când sărim în slavă. Atunci suntem gata pentru conservare. Atunci suntem pecetluiți cu Duhul Sfânt. Înseamnă că ceea ce ne trebuie nouă, este o adunare bună de modă veche în care tot ce nu este ca și Hristos, trebuie fiert, așa încât vei putea spune: „O, Doamne, îmi pare rău. Frate, iartă-mă, pentru că n-am vrut să fac aceasta. Nu voi mai face niciodată așa ceva. O, Dumnezeule, ai milă de mine.”

Aceasta te pregătește pentru conservare. Înțelegeți? Dumnezeu te pregătește cu adevărat ca să te folosească.

Când înapoiezi lucrurile furate și îți rezolvi problema spunând: „Frate, nu am vrut să fac aceasta. Îți voi plăti dublu.”, înseamnă că ai pornit pe calea corectă, deoarece aceasta este religia de modă veche.

Câți din cei prezenți aveți religia de modă veche? Ridicați mâna și spuneți: Eu am acea religie de modă veche și aceasta este suficient pentru mine.”

O, Tată, uneori suntem atât de bucuroși încât ne purtăm ca niște copii! Aceasta se întâmplă pentru că suntem eliberați; nu mai suntem sub stăpânirea diavolului, a unor tradiții sau lucruri lăsate din bătrâni.

Suntem liberi în Duhul

Sfânt și putem să cântăm, să Te slăvim, să avem părtășie în jurul Cuvântului și să ne bucurăm; de aceea Te lăudăm, Dumnezeule Atotputernic.

Noi am văzut tot acest

haos din religiile formale și tot felul de închinări la idoli, de aceea mă gândesc că ai fost atât de bun cu mine, încât m-ai lăsat să Te cunosc în puterea învierii Tale și să spun și altora despre aceasta. Suntem atât de bucuroși pentru aceasta!

Tată, binecuvântează

biserica aceasta micuță, binecuvântează fiecare suflet prezent în seara aceasta aici, iar dacă printre noi sunt și străini, binecuvântează-i și pe ei. Fă din noi o binecuvântare pentru ceilalți.

Ține puterea lui

Dumnezeu asupra noastră, sfințește sufletele noastre și ține-le departe de orice gând rău, iar dacă ne iese în cale cel rău, ajută-ne să întoarcem capul repede, Doamne, și să mergem mai departe.

Tată, binecuvântează-ne

pe toți. Dă-ne un timp minunat, în seara aceasta, iar când îi vom chema pe cei bolnavi și suferinzi, îndură-Te și vindecă-i pe toți.

Culege astfel slavă din

tot ce ai vorbit și s-a făcut, pentru că o cerem în Numele lui Hristos.

În timp ce avem capetele

plecate și ne rugăm, este cineva care vrea să spună: „Frate Bill, doresc din toată inima să vin pe calea dată și acceptată de Dumnezeu, de aceea, în timp ce nu se uită nimeni la mine, îmi ridic mâna și spun: „Frate Bill, roagă-te pentru mine, ca Dumnezeu să-mi dea harul Său și să mă facă un creștin mai bun.”

Ați vrea să ridicați
mâna? Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Aceasta este bine.

Tată, Tu ai văzut
mâinile lor ridicate, de aceea Te rog să-i binecuvântezi. Fie ca dragostea și
harul Tău să vină peste ei toți. Dacă au păcătuț sau au făcut ceva greșit, Te
rog să-i ierți, iar dacă printre noi se află cineva, bărbat sau femeie, băiat
sau fată, care nu este salvat, Te rog să Te înduri de el sau de ea și să-i
ajuti să vină sub Sângele Tău, ca să devină credincioși.

Tu ai spus că dacă vom
crede... Ce să credem? Că L-ai trimis pe Fiul Tău în lume, iar El S-a făcut păcat
luând locul nostru.

Noi știm că nu suntem
buni și mărturisim aceasta, acceptându-L pe El ca Mântuitorul nostru, pentru că
știm că ne-ai dat Viața veșnică în El.

Suntem atât de bucuroși,
deoarece ai promis că ne vei da Viața veșnică pentru că am crezut în Fiul Tău.
Îți suntem atât de recunoscători pentru aceasta!

Binecuvântează-ne în
seara aceasta și iartă-ne orice păcat. Fă ca nici o persoană aflată în locul
acesta, să nu fie respinsă, ci toți să fie primiți și să aibă Viața veșnică,
deoarece s-au adunat aici pentru că Te-au crezut.

Tată, Te rog să veghezi
asupra lor și să-i binecuvântezi în tot ce vor spune sau vor face. Fie ca în
ziua din urmă, să vină cu toții la Tine, iar după ce ne vom aduna împreună, să
ne amintim că în seara aceasta am fost aici.

Dă-ne aceasta în Numele
lui Isus. Amin. Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragii mei prieteni.

Teddy, vrei să vii la
pian? Cei care doresc să ne rugăm pentru ei, să se adune repede în jurul
altarului.

Va mai dura câteva
minute, dar voi încerca să termin până la nouă și jumătate.

În timp ce ne vom ruga
pentru aceștia, aș vrea ca ceilalți să rămâneți la locurile voastre. Știu că
trebuie să ne rugăm și pentru sora Ruddell care este aici.

Domnul să vă binecuvânteze.
Amin.

- Amin -